

[Puhelimen pirinää]

Miesääni:

112, hätäkeskus.

[Musiikkia]

Olli:

Kyl mä sanon, että sit siinä tilanteessa, kun pitää soittaa, niin nuori antaa helposti anteeksi sen, että sä oot pelastanut hänen niinku, parhaassa tapauksessa jopa hengen, että kyllä siinä voi huonosti käydä sit jos oikeesti ollaan tosi huonossa kunnossa.

Elviira:

Joo, kyl mäkin oon kokenu niitä somen ikäviä puolia.

Tafu:

Kyl sitä tulee väkisin kohdattua esimerkiksi jossain fiidissä noita, muun muassa noita itsetuhoisia asioita, et...

Niina Sairila:

Tervetuloa Hätäkeskuslaitoksen podcastin pariin. Minä olen hätäkeskuspäivystäjä Niina Sairila Turun hätäkeskuksesta, ja tässä jaksossa keskustelemme nuorten kohtaamista hätätilanteista ja heidän ajatuksista hätänumeron käytöstä. Mikäli podimme on uusi, kannattaa ottaa kuunnel-, kuunteluun aikaisemmat jaksot, joissa puhutaan muun muassa hätäkeskustoiminnasta Suomessa. Tänäpä studiossa on kuitenkin kanssani juttelemassa lukiolaiset Olli, Tafu ja Elviira. Lämpimästi tervetuloa.

Olli:

Kiitos.

Tafu:

Kiitos.

Elviira:

Kiitos.

Niina:

Hätänumeroon tulee vuosittain noin 3 miljoonaa hätäilmoitusta. Oletteko te koskaan soittaneet hätänumeroon?

Tafu:

Kyllä sitä on tullut soiteltua pari kertaa.

Olli:

Joo, mulla on aika sama, että kyllä mä oon sinne muutamaan kertaan joutunut soittamaan valitettavasti.

Elviira:

Joo, mun ei ole ikinä tarvinnut soittaa, mutta mä oon ollut mukana tilanteessa, missä on soitettu hätänumeroon.

Niina:

Sä oot ollu tukihenkilö.

Elviira:

[Naurahdus] Joo.

Niina:

Millaisia tunteita hätänumeroon soittaminen teissä herätti?

Tafu:

No luonnollisesti etenkin ensimmäisellä kerralla, niin sellasii, aika jännittynyttä tunnetta, tai silleen, että rupes jännittää, ja niinku asiassa, asian kaa oli hiukan hukassa. Mut kyllä se sitten toi, tota, helpotti, kun tiesi että sai apua.

Niina:

Luotitko, että päivystäjä auttaa sua tilanteessa?

Tafu:

Totta kai, et kun he on asiantuntijoita asiaan, niin kyllä siihen sit luottaa, että saa tarvittavan avun.

Olli:

Joo, kyllä se tilanne oli aika tietty stressaava siinä. Pieni härdelli päällä ja tämmöistä. Mutta siis loppujen lopuksi meni oikein hyvin, ja hätäkeskuspäivystäjä oli oikein mukava ihminen.

Niina:

No niin, pääsitte hyvään kommunikaatioon siellä.

Olli:

Joo, se oli selkeetä. Selkeet ohjeet tuli, ja sitten kun tarvis lähettää jotain, niin sit lähetettiin.

Niina:

No niin. Ja kun soitat hätänumeroon 112, menee ihan muutama sekunti, kun päivystäjä vastaa puheluun. Mitä ajattelette hätäkeskuspäivystäjistä, tai millaisia mielikuvia päivystäjä teissä herättää?

Elviira:

No... ainakin mulla itellä on ollut aika semmoinen mielikuva, että se on semmonen tosi virallinen tilanne ja tälleen. Mutta sitten kun sitä ajattelee, niin ne on ihan niinku sua varten siellä ja niin kun... Kyllä se niinku sit lohduttaa vähän, kun tietää, että ne osaa auttaa ja, ja niinku ymmärtää sun tilannetta.

Olli:

Mun mielestä se hätäkeskuspäivystäjä on niinku, se on, tuntuu tosi luotettavalta ihmiseltä, että hän on, just niinku Elviira sanoi, että hän on just sua varten siellä sitten siinä tilanteessa.

Niina:

Äärimmäisen hyvin sanottu, että sua varten, ja sitä varten siellä ollaan linjan päässä ja kuunnellaan just teidän asiaa. Jutellaan vähän erilaisista tilanteista ja hätätilanteiden tunnistamisesta. Sosiaalinen media eli some on varmasti monelle arkipäivää. Somekanavilla pyörii hauskoja kissavideoita, mutta myös haasteita, jotka aika ajoin näyttäytyvät hätäilmoituksina myös meille päivystysosalissa. Ootteko te kokeilleet jotain somehaasteita?

Tafu:

No kyllä sitä on nuorempana tullut kokeiltua, etenkin YouTubessa, kun nää oli silloin tosi trendaavia, niin kyl niinku turvallisuuden rajoissa [Naurahdus], niin niitä jotain tiettyjä haasteita tuli kokeiltua, mutta ei missään nimessä sellaisia, missä olisi voinut esimerkiksi vaarantaa omaa henkeään.

Olli:

Me ollaan eletty onneks sitten kumminkin semmoisella ajalla vielä, missä, tota, haasteet ei ole oikeasti ollut hengenvaarallisia vielä, niinku ne on nykyään, mut kyllä mä sanon kanssa, että silloin vähän nuorempana tuli tehtyä kaikennäköisiä, noita Instagramissa erityisesti ja YouTubessa pyöriviä haasteita.

Niina:

Eli enemmän hauskoja haasteita?

Olli:

Joo, kyllä ne, ne meni niinku joo huumorin rajoissa sit, mut nykyään ne oikeesti aika vaarallisia mitä siellä näkyy.

Elviira:

Joo, kyllä sitä itekin tullu [Naurahdus] osallistu-, osallistuttua johonkin haasteisiin, mutta just enemmän ehkä semmosii harmittomii pikkujuttui.

Niina:

Kuvitellaan tilanne, että ootte kaveriporukalla ja näette somessa kiertävän haasteen, jossa hypätään junan katolle tai kiivetään sähkötolppaan. Yksi teistä haluaa kokeilla. Mikä on ensireaktio?

Tafu:

No totta kai se on tosi yllättävä tilanne siinä mielessä, että tulee semmoinen käsite tai semmoinen mieleen, että ooksä tosissas, että ooksä niinku ajatellut tähän ihan loppuun asti, kun kyseessä on tosin sellainen haaste tai semmoinen, että, öö, vaarannat oman henkes, niin ei se nyt ihan niin kannattavaa ehkä oo. [Naurahdus]

Olli:

Joo, kyllä se aika yllättävältä vaikuttaisi siinä vaiheessa. Kumminkin aika absurdi juttu tommoinen, et sä rupeat kiipeilemään junan katolle, et... Ja luulisi, että jengi nyt rupee oleen aika fiksuja niinku tässäkin iässä jo, että tietää, että tommosta ei kannata tehdä.

Elviira:

Joo, kyllä toi niinku ekana itsellä ainakin varmaan silleen niinku vitsinä tulisi mieleen, että totta kai niin kun et, sitten jos ymmärtää, että kaveri on niin kun tosissaan, niin kyllä sitä sit estämään aika nopeesti lähtee.

Niina:

Fiksuja nuoria, ette tee itse ja yritätte estää myös sitä kaveria. Sanoittekin jo, että yritätte estää, eli tilanteessa puhua se kaveri, että älä tee, tai kertoa niistä vaaroista, ja tunnistatte myös hyvinkin, että kyseessä voi olla hyvinkin hengenvaarallinen tilanne, jos jossain junan katolla ollaan, missä menee voimakkaita sähkölinjoja. Millaista tukea tai apua toivoisitte tilanteeseen, ja miksi se olisi tärkeää soittaa hätänumeroon 112?

Tafu:

No, tietysti siinä, niinku mä aiemmin sanoin, niin kyseessä on tosi hengenvaarallinen asia, että siinä kohtaa, kun sä näet, että se kaveri on tosissaan niinku kiipeämässä joko junan katolle tai sähkötolppaan, niin kyllä siinä on sit... alkaa olla jo tosi kyseessä, niin kyllä mä ehkä niinku soittaisin hätäkeskukseen ja pyytäisin niinku, et mitä asialle voi tehdä, tai että olisiko joku, joka voisi auttaa tässä tilanteessa.

Olli:

Ja nimenomaan just toi, kun on kumminkin aika vaarallinen tilanne, niin olisi sit ihan kiva, että sitten kun hän joskus päättää tulla, joko omin avuin tai sitten pahemmassa tapauksessa vähän huonommin avuin, alas sieltä, että siinä olisi joku niinku auttamassa sitten saman tien, että ei hän nyt sit kupsahda siihen.

Elviira:

Joo, no totta kai sillee, et jos se kaveri on jo toteuttamassa tätä asiaa, niin kyllä sitten siinä vaiheessa 112 soitetaan, ja ehkä jos on vasta niinku... se kaveri niinku sanoo menevänsä tai tälleen, niin jos ei itse saa estettyä, niin sitten ehkä on kiva saada jotain niinku as-, niinku...

Niina:

Ulkopuolista apua.

Elviira:

Niin, ulkopuolista apua.

Niina:

Joo, ja mahdollisesti se vois olla myös sitä viranomaisapua, jos siellä paikalla ei ole ketään keltä muulta aikuiselta pyytää sitä tukea siihen tilanteeseen.

Elviira:

Nimenomaan.

Niina:

Hyvää tunnistamista siitä, että se on todellakin hengenvaarallinen tila ja siihen tarvitaan ulkopuolista apua, jos siellä joku on, ja siitä on myös hyvä ilmoittaa siinä kohtaa. Jos te olette soittanut

hätäkeskukseen, niin päivystäjän kanssa yhdessä voidaan yrittää puhuttaa sitä kaveria pois sieltä. Päivystäjä antaa teille niitä sanoja ja ohjeita, että miten te saisitte sen kaverin itse, eli ei tarvii miettiä sitä, että osaanko mä, saanko mä sen sieltä alas, vaan päivystäjä tukee teitä siinä kohtaa ja on siinä tilanteessa teidän kanssa ja auttaa teitä. Ja jos hän sieltä tulee alas, niin siitäkin on hyvä ilmoittaa, jos puhelu on jo päättynyt, niin sit uudestaan, että nyt hän on pois sieltä junan katolta, niin silti viranomainen tekee omat ratkaisunsa, tuleeko he paikalle vai selvitääkö jollain muulla keinolla siitä tilanteesta, mutta se muutos siitä, että millä kiireellisyydellä viranomainen siinä kohtaa tulee paikalle, niin on hyvä ilmoittaa. Mutta päivystäjä on siinä tukena, jos yhtään mietitte, että tarviiko soittaa.

[Puhelimen pirinää]

Miesääni:

112, hätäkeskus.

Niina:

Jatketaan vielä hetki somesta. Eri sosiaalisen median kanavissa myös puretaan tuntemuksia aika avoimesti. Joku voi julkaista itsetuhoisen viestin tai kertoa vahingoittavansa itseään. Toisaalta siellä myös kirjoitetaan toisille sopimattomia ja pyydetään lähettämään intiimejä kuvia. Ootteko te joutunut kohtaamaan näitä somen ikäviä puolia?

Olli:

Kyl siellä valitettavasti tulee aina välillä tosi ran-, rankkojakin juttuja vastaan. On valitettavasti tullu.

Elviira:

Joo, kyl mäkin oon kokenut näitä somen ikäviä puolia.

Tafu:

Kyl sitä tulee väkisin kohdattua esimerkiksi jossain fiidissä noita, muun muassa noita itsetuhoisia asioita, että kyllä niitä on kohdattu [Naurahdus].

Niina:

Ikävä kuulla. Poliisi ohjeistaa, että tilanteessa kannattaa ottaa screenshotit ja tehdä rikosilmoitus poliisin sivuilla. On myös tärkeää, että on joku vanhempi, jolle voisi puhua asiasta. Mutta miten te koette, että mistä olisi apua näissä tilanteissa?

Tafu:

No asiaan on niinku tosi tärkeä käsitellä silleen, että niinku rupeaa avaamaan sitä tilannetta, että mitä tässä on käynyt, ja että miten niinku tästä pääsee eteenpäin, että onko tässä niinku tapahtunut jotain, ja jos on, niin mitä, ja mitä sit sille asialle kuuluis tehdä.

Olli:

Joo, kyllä se läheisen tuki on aina tärkeä.

Niina:

Pystyttkö te kertomaan omille vanhemmille ikävistäkin asioista, jos te kohtaatte somessa jonkun kaverin vaikka?

Olli:

No kyllä mulla on ainakin semmoinen olo, että mä pystyn etenkin äitille kertomaan.

Elviira:

Joo, kyllä äitille voi aina kertoa ikävistäkin jutuista.

Tafu:

Mulla on kans molempien vanhempien kanssa niinku tosi läheiset suhteet, että aina kaikesta kerrotaan.

Niina:

Onko muita aikuisia, kehen te voisitte tukeutua tilanteessa?

Olli:

No tossa nyt jäi iskä aika lailla sanomatta, mutta siis totta kai hän, ja isovanhemmat on tosi läheisiä mulle kanssa.

Elviira:

No mulla ei ehkä niin kun semmoista mitään, niin kun perheen ulkopuolista niin kun aikuista ehkä oo.

Tafu:

Mulla on ihan sama, että just, no perheessä, ni kanssa niinku sisaruksiin voi kanssa luottaa.

Niina:

Joo, mites koulun opettajat tai joku koulun henkilökunnasta?

Elviira:

No... mul itellä ainakaan ei oo oikein semmoinen olo, että mä haluaisin mennä sanomaan kenellekään opettajan henkilökunnalle, tai koulun henkilökunnalle niistä on mun asioista tai jostain, mutta kyl mulla on myös semmoinen olo, että jos mä haluaisin mennä sanomaan vaikka opettajalle, niin mä kyllä pystyisin, ja mulla olisi ihan semmoinen turvallinen olo.

Tafu:

Mulla on esimerkiksi, no mä en tiedä pystyyks tän rinnastaan saman asian kanssa, mut esimerkiksi välillä oma ryhmänohjaaja kysyy niinku kuulumisia, niin kyl sitten hänelle voi sitten puhua jostain, joistain asioista.

Niina:

Hyvä, että löytyy aikuisia ympäriltä. Mitäs jos näette jonkun täysin tuntemattoman ihmisen hyvinkin itsetuhoisen viestin tai teon, kuvia tai muita, ja teillä ei ole mitään tietoa kuka se ihminen on. On vain joku somenimi, niin mitä te tekisitte?

Elviira:

No, niinku tossa voi tulla vähän semmoinen olo, että pitääks ton asian vaan antaa olla ja niinku ignoroida se tilanne, mut ei se nyt tietenkään kivalta tunnu, jos näkee jotain semmosta... just jotain

itsetuhoista tai jotain tommoista, niin sit se on ehkä kivempi sitten ilmoittaa jonnekin, just vaikka niinku hätänumeroon tai jonnekin, jonnekin minne pystyy.

Niina:

Mitä luulet, pystyykö hätäkeskuspäivystäjä tekemään asialle mitään?

Elviira:

No kyllä ne varmasti jotenkin asiaan puuttuu, jos siitä ilmoittaa.

Niina:

Se on meille myös haaste, eli jos on vain tällöinen nimimerkki tai ei ole mitään henkilötietoja, ehkä tiedetään millä paikkakunnalla ihminen asuu, mutta paikkakuntakin on hyvin iso, niin me ollaan myös aika kädettömiä siinä kohtaa. Mutta yhdessä voidaan toki nuoren kanssa tilannetta käydä, niin se ehkä auttaa siinä kohtaa niin kun sitä nuorta siinä omassa mielessään, että olen tehnyt ainakin jotain, olen yrittänyt siihen tilanteeseen puuttua, mutta niin kauan, kun meillä on nimetön ihminen ilman henkilötietoja, niin meidän on kenenkään tosi vaikeaa puuttua siihen. Siirrytään seuraavaan tilanteeseen, johon liittyy päihteiden käyttö. Kuvitellaan, että olette juhlissa, joissa alaikäiset käyttävät alkoholia. Henkilöt ovat todella päihtyneitä ja tilanne vaikuttaa sinusta huolestuttavalta. Pitääkö soittaa hätänumeroon 112?

Olli:

No jos se tilanne oikeasti näyttää niinku pahalta, niin kyllä sitten mä sanon, että siinä vaiheessa kannattaisi soittaa jo, jos, jos vähänkään tuntuu siltä, niin he on kumminkin sitten osaavia apulaisia ja pystyy kattoon sit sen tilanteen mukaan, että pitääks siinä sit oikeasti niinku lähteä jonnekin sairaalaan käymään tai tällöistä.

Tafu:

Mä oon ihan samaa mieltä, että siinä kohtaa, jos se tilanne on eskaloitunut, ja sitten nimenomaan ei ole niinku ketään, niinku että siellä on vaan ne alaikäiset, niin kyllä sit ehkä turvautuisin hätäkeskukseen.

Niina:

Soittaisitteko kenellekään muulle siinä tilanteessa?

Olli:

No jos se on oikein hyvä tuttu, jonka vanhemmat mä tunnen, niin tietty varmaan ilmoittaisin heillekin siinä sitten samalla.

Niina:

Äärimmäisen hyvä pointti olis se, että soitat joko omille vanhemmille tai sen kaverin vanhemmille, missä ollaan. Itse ainakin teinin vanhempina toivoisin, että mulle soitettais ja mä voisin myös mennä siihen tilanteeseen auttamaan. Toki sinne tarvitaan varmasti ehkä sitä ulkopuolista apuakin siinä kohtaa, jos siellä oikeasti ollaan tosi päihtyneitä, ollaan huonossa kunnossa, niin siinä vaiheessa tarvitaan sit ensihoitoa arvioimaan sitä nuoren tilaa, ja... mutta myöskin se, että vanhemmat tulee siinä kohtaa huolehtimaan niistä omista lapsistaan. Mitä tunteita tilanne herättää? Miks on tärkeetä, että soitetaan sinne hätänumeroon?

Elviira:

No tietenkin, jos se on joku oma ystävä, niin eka voi ehkä tuntua siltä, ettei halua soittaa niinku minnekään, varsinkin jos on alaikäisiä ja tämmöistä. Mutta sitten tietenkin kyllä se niinku terveys ja se hyvinvointi menee niinku sitten edelle.

Niina:

Onko se vähän, että sä et haluais olla se paha kaveri, jos sä ilmiannat ne kaverit?

Elviira:

Niin, joo, just silleen, että siitä voi tulla vähän semmoinen fiilis, että, että niinku ei halua sit olla se, joka niinku... soittaa.

Niina:

Joo, ja me ollaan aina ilmoittajan puolella, ja... eikä ilmoittajia kerrota koskaan eteenpäin, että mistä se ilmoitus on tullut, että sitä ei kannata pelätä, että jää kiinni. Toki jos siellä kaveri tietää ja näkee sit, että kuka se on, mutta silti se, että mennäänkö sen kaverin terveys edellä ja pidetään huolta kaverista. Onko se sit välittämistä enemmän, että tehdään se ilmoitus ja siihen puuttuu joku muukin, ja se ei ehkä tarkoita aina sitä, että siitä automaattisesti tulee se sosiaalihuollon ilmoitus, joka varmaan ehkä monella se pelko voi olla siellä, että nyt tulee sosiaalityöntekijät kimppuun ja muuta, siitä jatkuu tosi pitkä kierre. Toki jollekin perheelle se voi olla ehkä pelastuskin, jos siellä vanhemmat ei oookkaan ehkä niin kiinnostuneita niistä lasten ja nuorten asioista, niin joku nuori voi ehkä hyötyäkin siitä, että jossain kohtaa onkin ilmoitettu siitä, että nyt on tämmöistä tapahtunut, niin saavat sitten apua siihenkin.

Olli:

Kyl mä sanon, että sitten siinä tilanteessa, kun pitää soittaa, niin nuori antaa helposti anteeksi sen, että sä oot pelastanut hänen, niinku, parhaassa tapauksessa jopa hengen, että kyllä siinä voi huonosti käydä sit jos oikeesti ollaan tosi huonossa kunnossa.

Niina:

Kyllä, ensin voi tulla se viha, ja sen jälkeen vasta ymmärretään se, että se olikin ehkä sitä välittämistä ja sitä oikeeta kaveruutta, että pidetään kavereista huolta.

[Puhelimen pirinää]

Miesääni:

112, hätäkeskus.

Niina:

Olet edelleen siellä juhlissa ja näet, että joku lähtee päihtyneenä auton rattiin. Auto lastautuu täyteen ystäviäsi. Mitä haluaisit sanoa ystävillesi? Tafu?

Tafu:

No ensiksi se, että lähinnä sanoisi, että, ettei ehkä lähtis, että ooksä niinku ihan sellaisessa kunnossa, että sä voisit ajaa, ja sit jos niinku pahimmassa tapauksessa niinku kaveri rupeaa väittämään vastaan, niin ehkä mä niinku tossa pahimmassa tapauksessa niinku ottaisin avaimet häneltä pois, ettei hän sit pääse vaarantamaan itteään, muita ja muuta liikennettä.

Niina:

Ootko sä lukenut ohjeita jostain, että pyri estämään ajoonlähtö?

Tafu:

No en nyt varsinaisesti, mutta kyllä sitä, kun ite omaa ajokortin, niin kyllä sitä niinku väkisin tulee niinku kohdattua tollasta tietoa, niin hyödyntää sitä sitten. [Naurahdus]

Niina:

Äärimmäisen rohkeaa se, että puuttuu siihen ja estää sitä ajoonlähtöä. Mitä Olli sanoisit?

Olli:

No, mä nyt haluisin vaan lisätä tuohon äskeiseen fiksuun kommenttiin, että vähän sama vastaus tuohon kuin edelliseen, että kyllä se kaveri sit kiittää seuraavana aamuna siitä, että sä et päästänyt häntä ajamaan.

Niina:

Elviira?

Elviira:

Joo, no tossahan voi niinku tapahtua tosi vaarallisia tilanteita, jos lähtee just niinku päihtyneenä ajamaan, ja sit toikin, että siellä on vielä kaverit kyydissä, niin totta kai sitä pitää lähteä estämään, ja se on sit tosi ikävää, jos ei se kaveri sit kuuntele tai, tai silleen, mutta tota, tietenkin sit avaimet heti pois, jos huomaa, et, et on lähdössä jonnekin.

Niina:

Kyllä. Ja ainakin jos ei saa avaimia pois, niin yrittäis saada ainakin kavereitakin pois. Toki hän on vaaraksi siinä kohtaa niin itselleen kun näille muille ja täysin ulkopuolisille ihmisille. Miks se on tärkeätä soittaa hätänumeroon siinä kohtaa, kun on ajoonlähtö lähdössä käyntiin?

Olli:

No siinähan se kuski ei vaaranna pelkästään itteään, vaan kaiken muun liikenteen, mitä siihen aikaan sit on liikenteessä. Se auto on pakko saada siitä tieltä mahdollisimman nopeasti pois tuommoisessa tilanteessa.

Tafu:

Se on ihan totta, että just, öö, valitettavasti tosi moni niinku nuorten kuolemaan johtavista tapauksista liitetään rattijuopumukseen, ja sit se on niinku tosi karu ja synkkä fakta.

Niina:

Mitä tietoa ajattelette, että päivystäjä haluaisi siinä kohtaa teiltä saada, kun soitatte siitä, että kaveri on lähdössä ajamaan, niin mihin teidän pitäisi kiinnittää huomio, kun puhelua lähdette soittamaan?

Olli:

No ainakin erityisesti varmaan auton rekkari on aika tärkeä siihen tunnistamiseen, ja sitten...

Niina:

Kyllä, äärimmäisen hyvä. Eli paras, paras keino on se, että otat sen heti ylös sen rekisteritunnuksen ja luettelet sen päivystäjälle, niin sillä saadaan auto heti merkattua. Onko jotain muuta?

Olli:

No kyllä sit varmaan kaverin nimi, vaikka se nyt saattaa vaikuttaa vähän silleen kaverittomalta tehdä silleen, mutta on se, sekin on tärkeä antaa sit kumminkin siinä vaiheessa.

Niina:

Kyllä, kuljettajan tiedot. Auton tiedot, kuljettajan tiedot. Onko jotain muita, mitä, mistä luulette, että päivystäjä olisi kiinnostunut?

Tafu:

No tohon vois lisätä ehkä just sen auton mallin ja auton värin kuitenkin, et... ja sitten sen sijainnin, että mistä se on lähtenyt liikkeelle, että saadaan niinku haravoitua sitä aluetta niinku pienemmällä mittakaavalla, että no, Turunkin kokoinen kaupunki, niin helposti niinku voi olla satoja tuhansia niinku erilaisia autoja, niin sit mä olettaisin sillä tavalla, että niinku, et se poliisi ehkä ennemmin haravois pienemmältä alueelta sitä, kun se, että niinku rupee ettiin ympäri Turkuä sitä yhtä tiettyä autoa.

Niina:

Kyllä, eli lähtöosoite, mistä lähtee liikkeelle ja minne suuntaan on päivystäjälle tärkeitä tietoja siinä kohtaa. No, juhlat on ohi, ja lähdet yksin kotiin, kun huomaat jonkun seuraavan sinua. Kenelle soitat?

Elviira:

No tota... mulla ei ehkä... riippuu vähän siitä tilanteesta, et jos sä huomaat, että se oikeasti seuraa just sua, eikä se ole vaan semmoinen pieni epäily, niin kyllä siinä sitten varmaan tulisi just hätänumeroon ekana soitettua, mutta sit jos se on vaan vähän semmoinen turvaton tunne ja miettii, että no mitäs tossa, niin mulle ehkä tulis ekana mieleen soittaa jollekin kaverille tai silleen, että niinku puhuu jonkun kaa vaan puhelimessa silleen, et... joo.

Tafu:

Mä oon ihan samoilla linjoilla. [Naurahdus]

Niina:

Joo eli kaverille tilanteesta riippuen tai hätänumeroon. Onko Ollilla eriäviä ajatuksia?

Olli:

No, ei nyt oikeestaan, en oo koskaan ite tommosta joutunut kokemaan, et joku seurais, mut tilanteesta riippuen tietenkin, että mihin soitetaan.

Niina:

Kyllä, ja jos se tilanne yhtään tuntuu semmoselta epäilyttävältä ja ehkä pelottavalta, niin kyllä mä kehottaisin ennemmin soittamaan 112, niin sieltä saadaan... Se päivystäjä on silloin se teidän juttukaveri siellä, ja hän kysyy kysymyksiä, ja samalla hän pystyy hälyttämään teille sitä apua, että kaveri ei välttämättä pysty tulla jeesaamaan siinä kohtaa. Mut sekin on hyvä vaihtoehto, että joku, mutta se, että päivystäjän kanssa hetken puhuu, ja sitten voi todeta yhdessä, että okei, se oli postinjakaja,

joka vaan käveli satunnaisesti sun perässä siinä kohtaa, mutta sitten jos se onkin todellinen seuraaja, niin sit saadaan sinne se apu teitä auttamaan.

Kiitos kun kuuntelit jakson. Muista, että, että hädän hetkellä olemme aina puolellasi ja vain yhden numeron päässä. Kiitos Olli, kiitos Tafu ja kiitos Elviira, että pääsitte paikalle. Tuhannet kiitokset teille.

Elviira:

Kiitos.

Niina:

Kiitos myös kuuntelijoille. Kuuntele myös aikaisemmat jaksot, missä keskustellaan muun muassa hätäkeskustoiminnasta Suomessa. Minä olen Niina Sairila, ja tämä oli Hätäkeskuslaitoksen 112 Hätäkeskus -podcast.

[Musiikkia]